

— 82 —

Hur Forntid sina armar mot Framtid sträcker ut,
Tills bröst vid bröst de hvila försonade till slut,
Af Sångens makt och Minnenas besvurna.

Ditt verk det var, o Skaldekung! Med snillets tillförsigt
Vidtfrejdad har Du gjort Norræna tunga.
Så hela världen lyssnar med häpnad på din dikt;
Men hvem förstår också som Du att sjunga?
Skön Walborg evigt lefver, Kung Helge aldrig dör:
Åt evigheten viges allt hvad Siaren berör
Med diktens eld, med flammen af sin anda.

Så sutto vi der hemma och hörde länge på
Hur hjelteharpan ljöd från Selands lundar.
Men blodet börjar sjuda, och hjertat börjar slå
För tid, som flytt, och för den tid, som stundar.
Dit bort till diktens öar, der Oehlenschläger bor,
Dit skynda vi — enhvar af oss, som på en framtid tror, —
Dit bort, dit bort vi ila öfver vågen.

Och färden blef ett underbart, ett ljufligt äfventyr,
Som Nordens trogna folk ej brådt skall glömma,
Derom skall hemma talas när arla dagen gryr,
Derom skall sörja månet hjerta drömma.
Ja, länge skall man tänka der på den midsommarskväll,
Då Sveas söner helsade den Danske Skaldens tjell
Med hvad de bäst af sång och kärlek ägde.

En helsning vi Dig bringe från våra fäders land,
Der vårvind nu i dunkla skogar susar.
Tag eld uti Ditt sinne, tag harpan i Din hand
Och sjung den sång, hvarmed dit Nord du tjusar:
Om hopp, som aldrig sviker, om tro evinnerlig,
Om Forn- och Framtid! — Patriark! vi släppe icke Dig
Förr'n Fädrens ätt Du har i oss välsignat!

Magister docens Pettersson från Upsala utbragte der-
på i få men hjertliga och vackra ord ett "lefve skalde-
konungen", hvilket flerfaldiga gånger jublande upprepades.
Oehlenschläger tackade rörd. Han tillstod, att denna hyll-
ning af brödrafolkens ungdom, hvilken redan förut i dess e-
get honom flere gånger helsat honom, var ljuft för hans hjerta; han
sade sig nu vara gammal och trodde sig näppeligen hafva
många år kvar att lefva; men den tanken gladdde honom,
att när han en gång slutat sina dagar, så skulde de och de-
ras barn komma och visa hvarandra hans graf och sonligen
vörda hans minne. — Under det att flere af gästerne pre-
senterades för Oehlenschläger, som samtalade med dem,